

Trinitatis - Tillitze Kirke (med dåb)

v/ Beth Marie Larsen Hagemann

Vil I rejse jer og høre teksten fra Johannes evangeliet til i dag Trinitatis søndag om Jesus og Nikodemus:

Korsvar:

Der var et menneske, en af farisæerne, ved navn Nikodemus, medlem af jødernes råd. Han kom til Jesus om natten og sagde til ham: »Rabbi, vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham.« Jesus svarede ham: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.« Nikodemus sagde til ham: »Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?» Jesus svarede: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd. Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.« Nikodemus spurgte ham: »Hvordan kan det gå til?» Jesus svarede: »Du er lærer i Israel og forstår ikke det? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi taler om det, vi ved, og vi vidner om det, vi har set, men I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Tror I ikke, når jeg har talt til jer om det jordiske, hvordan skal I så tro, når jeg taler til jer om det himmelske? Ingen er steget op til himlen undtagen den, der steg ned fra himlen, Menneskesønnen. Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.

Amen

[Johannesevangeliet 3,1-15](#)

Verden er som et kæmpe stort træ, der breder sine grene ud. Vi mennesker lever ofte yderst på træet, i overfladen, i barken fremfor at leve inde i træet, i årringene. Det væsentlige findes i træets årringe, og det gælder om at holde liv i disse. Træets saft og kraft, livets udspring befinder sig her. Det er den tidligere svenske biskop Martin Lønnebo, der er fremkommet med dette billede af verden, som han ser den. I andre sammenhænge møder vi ligeledes billedet af træet som en illustration af den treenige Gud eller en illustration af dét fællesskab, man som menneske indpodes i ved dåben.

Jeg synes, det kunne være en god indgangsvinkel til dagens tekst til denne Trinitatis søndag, der netop handler om mødet mellem den pragmatiske og konkrete tilgang til verden og den åndelige verden, eksemplificeret i mødet mellem farisæeren Nikodemus og Jesus.

Nikodemus stiller dét spørgsmål, som ethvert menneske må stille i mødet med det åndelige og det guddommelige: Hvordan hænger det sammen? Ja, hvordan hænger det sammen med dét liv, jeg lever som menneske? Nu formulerer Nikodemus sig en smule anderledes, fordi han lever i en anden tid; men hans spørgsmål til Jesus kunne med andre ord være formuleret den dag i dag, hvor det søgende, såkaldt moderne menneske leder efter svar på livets store spørgsmål.

Nikodemus kommer i ly af natten, som repræsentant for jødernes råd, og bliver ikke fornærmet eller vred, da Jesus irettesætter ham og taler lidt ned til ham. Hensigten er god nok; der er intet suspekt over Nikodemus. Han er oprigtigt nysgerrig og søgende, en sympatisk person. Der er en skævhed over samtalen, en asymmetri, der kommer, fordi Nikodemus stiller spørgsmål med benene solidt plantet på jorden, mens Jesus svarer ham fra en ophøjet position, som repræsentant for det åndelige, det guddommelige. De to synes at tale forbi hinanden samtalen igennem.

Nikodemus indleder samtalen med at konstatere, at Jesus må være *"en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, han gør, uden at Gud er med ham."* Hvorpå Jesus svarer: *"Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige."* Nikodemus spørger da meget jordnært: Jamen, hvordan kan man komme ind i sin mors mave igen og blive født på ny?

Hvortil Jesus svarer: *"Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Gud rige."* Der skal altså en åndelig fødsel til – ved siden af den almindelige, jordiske fødsel.

Måske ligger der allerede her en henvisning til dåben. Nikodemus stiller herefter sit sidste spørgsmål til Jesus: *"Hvordan kan det gå til?"* Hvorpå Jesus lettere forarget svarer: *"Du er lærer i Israel og forstår ikke det?"* Jesus mener at have givet en masse jordiske eksempler, som burde kunne appliceres på det himmelske; men det er åbenbart gået hen over hovederne på de lærde farisæere, som var datidens intellektuelle og fremmeste tænkere.

Som et sidste link peger Jesus hen til Menneskesønnens ophøjelse og død på korset med henvisning til Moses og kobberslangen i ørkenen. Ligesom folk dengang kunne blive helbredt ved at kigge over på kobberslangen, kan mennesker bliver reddet ved at kigge på og fæste lid til den døde Jesus på korset – fordi livstræet skyder af korsets rod og formidler evigt liv til den, der tror på Jesus som Kristus. Inde i træet vokser livet frem – i lighed med Lønnebos billede af træet.

Man skal fødes på ny, af vand og ånd og rette sit blik mod den ophøjede Menneskesøn på korset, så griber man dét, der bliver rakt én fra Jesus i dagens tekst. Alle tre dele leder tanker hen på dåben: I dåben bliver man som født på ny, og man bliver døbt med vand og Helligånd, og derved knyttes man sammen med Jesu død og opstandelse, så man vokser sammen med ham – atter en henvisning til træet som et dåbstræ, et livstræ, der udspringer af korsets træ.

Dåben er i denne sammenhæng som en fødselskanal, hvorigennem den åndelige fødsel sker. Dåben kan betragtes som en korridor, en port, der fører ind til forståelsen af dét, som Jesus her vil sige til såvel Nikodemus som til os, der hører ordene i dag: Ånden er med os her i vores jordiske liv, når vi er døbt.

Og Trinitatis søndag i dag er også dagen hvor vi har barnedåb her i Tilitze kirke – en helt igennem bekræftelse på, at dåben af det lille barn giver det Guds ånd og kærlighed.

Niels og Sabines førstefødte og 5. generation på Solvangen, den smukke gård der ligger i den modsatte ende af Tillitze, på Klønge Byvej. Omgivet af træer, frugttræer og blomster. En af jeres hobby er nemlig at være i haven og få tingene til at gro. Dejligt som I begge både elsker jorden, du Sabine forædler korn nede i Holeby og du Niels får det til at gro på jeres jorde.

En dygtig fortolker af teksten nævner, at såvel dåben som nadver lader os se et tegn, som bliver hængende i det indre af vores hukommelse: korset, der tegnes for ansigt og bryst, og dåbsvandet, der øses hen over barnets hoved. Selv om vandet tørres bort med dåbskluden, har man set det og husker det. Ligeledes med brød og vin, som fortæres og forsvinder, opløses, opsuges i den enkelte, men huskes. Der sker en bevægelse i kraft af tegnet, der peger hen imod den åndelige dimension, som måske ikke kan ses, men kan mærkes. Tegnet bevares som en erindring, noget, vi har set og derfor kan vidne om. I den sammenhæng falder Jesu ord: *"Vi taler om det, vi ved, og vi vidner om det, vi har set..."*

Og her om lidt i dåben, blæser ånden døren til Gud, helt ud af rummet, op på vid gab, så det yndige lille barn og vi kan bevæge os frit og forlade mørket, så lyset kan bryde igennem og lade åndens lyse sommertid få magt i barnets og vores liv.

Amen